

AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (hetedik tanács)

2009. szeptember 23.*

A T-263/07. sz. ügyben,

az **Észt Köztársaság** (képviseli: L. Uiho, meghatalmazotti minőségben)

felperesnek,

támogatja:

a **Litván Köztársaság** (képviseli: D. Kriauciūnas, meghatalmazotti minőségben)

és

* Az eljárás nyelve: észt.

a **Szlovák Köztársaság** (képviseli kezdetben: J. Čorba, később: B. Ricziová, meghatalmazotti minőségben)

beavatkozó,

az **Európai Községek Bizottsága** (képviseli: U. Wölker, meghatalmazotti minőségben, segítője: T. Tamme ügyvéd)

alperes ellen,

támogatja:

Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága (képviseli kezdetben: Z. Bryanston-Cross, később: L. Seeboruth és végül S. Ossowski, meghatalmazotti minőségben, segítőjük: J. Maurici barrister)

beavatkozó,

az üvegházhatást okozó gázok kibocsátási egységei Közösségen belüli kereskedelmi rendszerének létrehozásáról és a 96/61/EK tanácsi irányelv módosításáról szóló, 2003. október 13-i 2003/87/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvnek (HL L 275., 32. o.; magyar nyelvű különkiadás 15. fejezet, 7. kötet, 631. o.) megfelelően az Észk Köztársaság által közölt, az üvegházhatású gázok kibocsátási egységeinek a 2008–2012-es

időszakban történő kiosztására vonatkozó nemzeti tervről szóló, 2007. május 4-i bizottsági határozat megsemmisítése iránti kérelme tárgyában,

AZ EURÓPAI KÖZÖSSÉGEK
ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁGA (hetedik tanács),

tagjai: N. J. Forwood elnök (előadó), D. Šváby és E. Moavero Milanese bírák,

hivatalvezető: K. Pocheć tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2009. február 11-i tárgyalásra,

meghozta a következő

Ítéletet

Jogi háttér

¹ A 2004. október 27-i 2004/101/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvvel (HL L 338., 18. o.) módosított, az üvegházhatást okozó gázok kibocsátási egységei Közösségen

belüli kereskedelmi rendszerének létrehozásáról és a 96/61/EK tanácsi irányelv módosításáról szóló, 2003. október 13-i 2003/87/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL L 275., 32. o.; magyar nyelvű különkiadás 15. fejezet, 7. kötet, 631. o.; a továbbiakban: irányelv) 1. cikke értelmében:

„Ez az irányelv az üvegházhatású gázok kibocsátásának költséghatékony és gazdaságilag eredményes csökkentésének ösztönzése érdekében létrehozza a Közösségben az üvegházhatású gázok kibocsátási egységei kereskedelmének rendszerét. [...]”

2 Az irányelv 9. cikkének (1) bekezdése szerint:

„A 11. cikk (1) és (2) bekezdésében említett minden egyes időszak vonatkozásában, minden tagállam kidolgozza saját nemzeti tervét, hogy összesen hány egységet kíván az adott időszakra kiosztani, és azokat miként kívánja kiosztani. A tervet tényszerű és átlátható követelményrendszerre kell alapozni, ideértve a III. mellékletben felsoroltakat, illetve a közvélemény észrevételeinek megfelelő figyelembevételét. A Bizottság, a Szerződés sérelme nélkül legkésőbb 2003. december 31-ig kidolgozza a III. mellékletben felsorolt követelmények végrehajtásához szükséges iránymutatást.

A 11. cikk (1) bekezdésében említett időszakra vonatkozó tervet legkésőbb 2004. március 31-ig kell közzétenni, valamint a Bizottságot és a többi tagállamot arról értesíteni. Az azt követő időszakokra vonatkozó terveket legalább 18 hónappal a tárgyidőszakot megelőzően kell közzétenni, valamint a Bizottságot és a többi tagállamot azokról értesíteni.”

- 3 Az irányelv 9. cikkének (3) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„A Bizottság a tagállam nemzeti kiosztási tervéről szóló (1) bekezdés szerinti értesítés megküldésétől számított három hónapon belül elutasíthatja az adott tervet vagy annak egy részét, amennyiben az nem áll összhangban a III. mellékletben felsorolt követelményekkel vagy a 10. cikk tartalmával. A tagállam csak akkor hozhatja meg a 11. cikk (1) vagy (2) bekezdésében meghatározott határozatokat, ha a Bizottság elfogadta a javasolt módosításokat. A Bizottság az elutasító határozatát megindokolja.”

- 4 Az irányelv 11. cikkének (2) bekezdése értelmében:

„A 2008. január 1-jével kezdődő ötéves időszakra, valamint az azt követő ötéves időszakokra vonatkozóan minden tagállam eldönti, hogy az adott időszakra hány egységet fog kiosztani összesen, valamint megkezdi az egységek egyes létesítmények üzemeltetői számára történő kiosztásra irányuló eljárást. Ezt a döntést a tagállam saját, a 9. cikknek megfelelően elkészített és a 10. cikkel összhangban álló nemzeti kiosztási terve alapján, a közvélemény észrevételeinek megfelelő súlyú figyelembevételével kell meghozni, legalább 12 hónappal a tárgyi időszak kezdete előtt.”

- 5 Az irányelv III. melléklete (a továbbiakban: III. melléklet) tizenkét követelményt sorol fel a nemzeti kiosztási tervre vonatkozóan. A III. melléklet szerinti 1–3., 5. és 6., 10. és 12. követelmény a következőképpen rendelkezik:

„(1) Az adott időszakra kiosztandó kibocsátási egységek összegének összhangban kell állnia az adott tagállamnak az [Egyesült Nemzetek éghajlat-változási keretegyezménye Kiotói Jegyzőkönyvének az Európai Közösség nevében történő jóváhagyásáról, valamint az abból származó kötelezettségek közös teljesítéséről szóló, 2002. április 25-i] 2002/358/EK [tanácsi] határozat [(HL L 130., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 11. fejezet, 42. kötet, 24. o.)] és a Kiotói Jegyzőkönyv szerinti kibocsátáscsökkentési

kötelezettségével, figyelembe véve egyfelől azt, hogy az ezen irányelv hatályán kívül eső forrásokból származó kibocsátásokhoz képest a fenti kibocsátási egységek a teljes kibocsátás mekkora hányadát képviselik, másfelől pedig a nemzeti energiapolitikát, továbbá összhangban kell állnia a nemzeti éghajlat-változási programmal. A kiosztandó kibocsátási egységek teljes mennyisége nem lehet több, mint amennyi az e mellékletben meghatározott követelmények szigorú alkalmazásához valószínűleg szükséges. 2008 előtt e mennyiséget össze kell hangolni az egyes tagállamoknak a 2002/358 határozat és a Kiotói Jegyzőkönyv szerinti céljai elérése vagy túlteljesítése érdekében követendő kibocsátáscsökkentési ütemmel.

(2) A kiosztandó kibocsátási egységek teljes mennyiségét össze kell hangolni a Közösségnek a [szén-dioxid és egyéb üvegházhatást okozó gázok Közösségen belüli kibocsátásának ellenőrzését szolgáló rendszerről szóló, 1993. június 24-i] 93/389/EGK [tanácsi] határozat [HL L 167., 31. o.] értelmében vállalt kötelezettségei teljesítéséhez a tagállamok által vállalt hozzájárulások valós és tervezett előrehaladásának értékelésével.

(3) A kiosztandó kibocsátási egységek mértékének összhangban kell állnia az e rendszer hatálya alá eső tevékenységek kibocsátáscsökkentési potenciáljával, beleértve a technológiai potenciált is. A tagállamok kibocsátási egységeik kiosztását alapozhatják az egyes tevékenységek termékenkénti átlagos üvegházhatású gáz kibocsátására és az egyes tevékenységekben elérhető eredményekre.

[...]

(5) A Szerződés követelményei és különösen annak 87. és 88. cikke értelmében a terv nem tehet különbséget a vállalkozások és ágazatok között oly módon, hogy bizonyos vállalkozásokat vagy tevékenységeket indokolatlan előnyben részesít.

(6) A tervnek azt is tartalmaznia kell, hogy az új belépők az adott tagállamon belül miként kezdhetik majd meg részvételüket a Közösségi rendszerben.

[...]

(10) A tervnek az ezen irányelv hatálya alá tartozó létesítmények jegyzékét és az egyes létesítmények számára kiosztani kívánt kibocsátási egységek mennyiségét is tartalmaznia kell.

[...]

(12) A terv a CER-ek és az ERU-k az üzemeltetők által a közösségi rendszerben felhasználható maximális mértékét az egyes létesítményeknek kiosztott egységek százalékban határozza meg. A százalékos mértéknek összhangban kell lennie a Kiotói Jegyzőkönyvben és az UNFCCC vagy a Kiotói Jegyzőkönyv alapján elfogadott határozatokban megállapított kiegészítő köteleességekkel.”

A tényállás és az eljárás

- 6 Az Észt Köztársaság az irányelvnek megfelelően bejelentette az Európai Közösségek Bizottságának az üvegházhatású gázok kibocsátási egységeinek nemzeti kiosztási tervét. Az Észt Köztársaság szerint e bejelentés 2006. június 30-án történt, míg a Bizottság szerint erre 2007. július 7-én került sor.

- 7 A Bizottsággal történt levélváltást követően az Észtköztársaság 2007 februárjában benyújtotta számára az üvegházhatású gázok kibocsátási egységei nemzeti kiosztási tervének újabb változatát.
- 8 2007. május 4-én a Bizottság meghozta az üvegházhatású gázok kibocsátási egységeinek az Észtköztársaság által az irányelvnek megfelelően, a 2008–2012-es időszak vonatkozásában bejelentett nemzeti kiosztási tervre vonatkozó határozatot (a továbbiakban: megtámadott határozat). E határozat az Észtköztársaság által javasolthoz képest 47,8%-kal csökkentette a kibocsátási egységek mennyiségét.
- 9 A megtámadott határozat rendelkező része a következőképpen hangzik:

„1. cikk

Az Észtköztársaság kibocsátási egységeinek az irányelv 11. cikke (2) bekezdése szerinti első öt éves időszakra vonatkozó nemzeti kiosztási terve következő részei nincsenek összhangban:

1. az irányelv III. mellékletének 1–3. [sz.] követelményével: a kiosztandó kibocsátási egységek teljes mennyiségének, azaz évi 11,657987 millió tonna CO₂-egyenérték aránya, amely nem áll összhangban [az üvegházhatást okozó gázok Közösségen belüli kibocsátásának nyomon követését szolgáló rendszerről és a Kiotói Jegyzőkönyv végrehajtásáról szóló, 2004. február 11-i] 280/2004/EK [európai parlamenti és tanácsi] határozatnak (HL L 49., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 15. fejezet, 8. kötet, 57. o.) megfelelően végzett értékelésekkel és a tevékenységek kibocsátáscsökkentési potenciáljával, beleértve a technológiai potenciált is, mivel ezen arányszámot csökkenteni kell a 2005-ben már működő projektek körébe tartozó tevékenységek kibocsátásának figyelembevétele érdekében, amely projektek az ezen irányelv hatálya alá tartozó létesítmények tekintetében 2005-ben már kibocsátáscsökkentést vagy -korlátozást eredményeztek, amenny-

nyiben e korlátozásokat vagy csökkentéseket megvizsgálták és igazolták; továbbá, a kibocsátási egységek teljes mennyiségének azon része, amely az első szakasz vonatkozásában kidolgozott nemzeti kiosztási tervbe fel nem vett égető létesítmény többletkibocsátásának megfelelő kibocsátási egységeket kitevő, évi 0,313883 millió tonnára értékelt rész, amit a nemzeti kiosztási tervben, hitelesített kibocsátási adatok alapján előírt általános módszerek nem igazolnak;

2. az irányelv III. mellékletének 3. [sz.] követelményével: a kiosztandó kibocsátási egységek nemzeti kiosztási tervben előírt teljes mennyiségébe nem került beszámításra a kibocsátási egységeknek [az Észti Köztársaság] által a [2003/87/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvnek megfelelően a Kiotói Jegyzőkönyvben meghatározott projekttevékenységek esetében a kibocsátási egységek Közösségen belüli kereskedelmi rendszere szerint történő üvegházhatást okozó gázkibocsátás-csökkentések kétszeres elszámolásának elkerüléséről szóló, 2006. november 13-i] 2006/780/EK [bizottsági] határozat (HL L 316., 12. o.) 3. cikkének (1) és (2) bekezdése alapján létrehozott tartaléka, valamint az a tény, hogy az érintett tevékenységeket végző létesítmények számára kiosztott kibocsátási egységek mennyiségét nem csökkentették arányosan;

3. az irányelv III. mellékletének 5. [sz.] követelményével: egyes létesítmények számára előre meghatározott szükségletükön felül kiosztott, egy korábbi szakaszban tett intézkedésekre tekintettel adott bónusz és az egyéb módon számított kiosztások halmozásából eredő kibocsátási egységek;

4. az irányelv III. mellékletének 6. [sz.] követelményével: arra vonatkozó információk, hogy az új belépők miként kezdhetik majd meg részvételüket a közösségi rendszerben.

2. cikk

A Bizottság nem fogja kifogásolni a nemzeti kiosztási tervet abban az esetben, ha abban az alábbi módosításokat különbségtétel nélkül elvégzik, és a nemzeti eljárások lefolytatásához szükséges határidőkre figyelemmel a lehető leghamarabb közlik a Bizottsággal:

1. a közösségi rendszer keretében kiosztandó kibocsátási egységek teljes mennyiségét évi 11,657987 millió tonna CO₂-egyenértékre kell csökkenteni, és az első időszakban készített tervben nem szereplő tüzelőberendezés számára kiosztott többletkibocsátási egységek számát a nemzeti kiosztási tervben előírt általános módszereknek megfelelően kell meghatározni, ellenőrzött és igazolt kibocsátási adatok alapján, miközben a kibocsátás teljes mennyisége továbbra is csökkentendő az e létesítmény számára kiosztott kibocsátási egységek és az éves tartalékként meghatározott 0,313883 millió tonna közötti esetleges különbséggel; továbbá hogy a teljes mennyiséget növelik a 2005-ben már működő azon projektekkel kapcsolatos kibocsátások figyelembevétele érdekében, amelyek az ezen irányelv hatálya alá tartozó létesítmények tekintetében 2005-ben már kibocsátáscsökkentést vagy -korlátozást eredményeztek, amennyiben e korlátozásokat vagy csökkentéseket megvizsgálták és igazolták;
2. a kibocsátási egységeknek az [Észt Köztársaság] által a 2006/780/EK határozat 3. cikkének (1) és (2) bekezdése alapján képezni kívánt tartaléka részét képezi a kibocsátási egységek 12,717058 millió tonnában, az irányelv III. mellékletének 1–3. [sz.] követelménye alapján, a kiosztás tekintetében az irányelv 11. cikkének (2) bekezdése alapján a végleges nemzeti határozat meghozatalát megelőzően megállapított teljes mennyiségének, és az érintett tevékenységeket folytató létesítmények számára kiosztott kibocsátási egységeket arányosan csökkentik;
3. egyes létesítmények számára kiosztott kibocsátási egységek nem haladják meg az egy korábbi szakaszban tett intézkedésekre tekintettel adott bónusz alkalmazásának eredményeként előre meghatározott szükségleteket;

4. információk közlése arra vonatkozólag, hogy az új belépők miként kezdhetik majd meg részvételüket a közösségi rendszerben, olyan módon, amely összhangban van az irányelv III. mellékletének követelményeivel, illetve ez utóbbi 10. cikkének rendelkezéseivel.

3. cikk

1. A kibocsátási egységek évi átlag 12,717058 millió tonna összmennyisége – csökkentve [az Észti Köztársaság] által a 2006/780 határozat 3. cikkének (1) és (2) bekezdése alapján létrehozni szándékozott tartalékkal, csökkentve továbbá az első szakasz vonatkozásában kidolgozott nemzeti kiosztási tervbe fel nem vett égető létesítmény részére kiosztott kibocsátási egységek és az e létesítmény számára évente tartalékolt 0,313883 millió tonna közötti esetleges különbségnek megfelelő összeggel, amelyeket a nemzeti kiosztási tervben, hitelesített kibocsátási adatok alapján előírt általános módszerek nem igazolnak, és növelve, a 2005-ben már működő projektek körébe tartozó tevékenységek kibocsátásának figyelembevétele érdekében, amely projektek az ezen irányelv hatálya alá tartozó létesítmények tekintetében 2005-ben már kibocsátáscsökkentést vagy -korlátozást eredményeztek, amennyiben e korlátozásokat vagy csökkentéseket megvizsgálták és igazolták – amelyet [az Észti Köztársaság] nemzeti kiosztási tervének megfelelően az e tervben említett létesítmények és az új belépők számára kioszt, nem haladható meg.

2. A kibocsátási egységeinek nemzeti kiosztási terve a Bizottság előzetes jóváhagyása nélkül akkor módosítható, ha a módosítás, az adatok minőségének javulása következtében, egyes létesítmények számára kiosztott kibocsátási egységekre vonatkozik, a tervben említett létesítmények számára kiosztandó kibocsátási egységek összmennyiségének határain belül, vagy ha a kiosztandó kibocsátási egységek százalékának az irányelv 10. cikkében megállapított határokon belüli ingyenes csökkentésében áll.

3. A nemzeti kiosztási tervnek a jelen határozat 1. cikkében megjelölt hibák kiküszöbölését célzó, de a 2. cikkben szereplő módosításoktól eltérő minden módosítását a nemzeti eljárások lefolytatásához szükséges határidőkre figyelemmel

a lehető leghamarabb közölni kell, és ahhoz az irányelv 9. cikke (3) bekezdésének megfelelően a Bizottság jóváhagyása szükséges. A nemzeti kiosztási terv bármilyen más módosítása – a jelen határozat 2. cikkének alapján szükséges módosítások kivételével – elfogadhatatlan.

4. cikk

E határozat címzettje az Észt Köztársaság.”

- 10 Az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2006. július 16-án érkezett beadványában az Észt Köztársaság benyújtotta a jelen, a megtámadott határozat megsemmisítésére irányuló keresetét.
- 11 Mivel módosult az Elsőfokú Bíróság tanácsainak összetétele, az előadó bírót a hetedik tanácsba osztották be, következésképpen a jelen ügyet e tanács elé utalták.
- 12 Az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2007. október 8-án érkezett beadványában Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága kérte, hogy a jelen ügybe a Bizottság kérelmeinek támogatására beavatkozhasson.
- 13 Az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2007. október 16-án, illetve november 8-án érkezett beadványában a Litván Köztársaság és a Szlovák Köztársaság kérte, hogy a jelen ügybe az Észt Köztársaság kérelmeinek támogatására beavatkozhasson.

- 14 2008. január 29-i végzésével az Elsőfokú Bíróság hetedik tanácsának elnöke megengedte e három beavatkozást.
- 15 Az előadó bíró jelentése alapján az Elsőfokú Bíróság (hetedik tanács) úgy határozott, hogy megnyitja az eljárás szóbeli szakaszát, és eljárási szabályzatának 64. cikke szerinti pervezető intézkedések keretében kérdéseket intézett a felekhez. A felek e kérdéseket megválaszták.
- 16 A felek szóbeli előadásait és az Elsőfokú Bíróság kérdéseire adott válaszait az Elsőfokú Bíróság a 2009. február 11-i tárgyaláson hallgatta meg.

A felek kérelmei

- 17 Az Észt Köztársaság azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:
- semmisítse meg a megtámadott határozatot;
 - a Bizottságot kötelezze a költségek viselésére.
- 18 A Litván Köztársaság azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság semmisítse meg a megtámadott határozatot.

19 A Szlovák Köztársaság nem nyújtott be beavatkozási beadványt, és nem adott elő kérelmet.

20 A Bizottság azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:

- utasítsa el a keresetet, mint elfogadhatatlant, a megtámadott határozat 1. cikkének (3) és (4) bekezdése, 2. cikkének (3) és (4) bekezdése, valamint 3. cikkének (2) és (3) bekezdése vonatkozásában;
- utasítsa el a keresetet, mint megalapozatlant, a megtámadott határozat többi rendelkezése vonatkozásában;
- az Észt Köztársaságot kötelezze a költségek viselésére.

21 Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:

- utasítsa el a keresetet;
- az Észt Köztársaságot kötelezze a költségek viselésére.

Az elfogadhatóságról

A felek érvei

- 22 Ellenkérelmében a Bizottság azt állítja, hogy a jelen kereset a megtámadott határozat 1. cikkének (3) és (4) bekezdése, 2. cikkének (3) és (4) bekezdése, valamint 3. cikkének (2) és (3) bekezdése vonatkozásában elfogadhatatlan. Arra hivatkozik, hogy a felhozott jogalapok lényegében a kibocsátási egységek teljes mennyisége a megtámadott határozat 1. cikkének (1) bekezdésében, 2. cikkének (1) bekezdésében és 3. cikkének (1) bekezdésében megállapított felső határának jogszerűségét, valamint részben annak 1. cikke (2) bekezdésében és 2. cikke (2) bekezdésében előírt kibocsátási egységtartalékok kihagyását érintik. Így a Bizottság szerint még akkor is, ha az Elsőfokú Bíróság a felhozott jogalapok megalapozottságát állapítaná meg, az nem eredményezné a megtámadott határozat teljes megsemmisítését, mivel az Észtt Köztársaság a megtámadott határozat egyéb rendelkezései vonatkozásában semmilyen ténybeli vagy jogi elemet nem terjesztett elő.
- 23 A Bizottság emlékeztet arra, hogy a Bíróság alapokmányának 21. cikke szerint a közösségi bíróságokhoz benyújtott keresetlevélnek tartalmaznia kell a felhozott jogalapok rövid ismertetését. Rámutat, hogy az eljárási szabályzat 44. cikke 1. §-ának c) pontja szintén előírja, hogy a keresetlevélnek tartalmaznia kell a jogvita tárgyát és a felhozott jogalapok rövid ismertetését. A fentiekre tekintettel a Bizottság úgy véli, hogy a jelen ügyben a keresetlevél a megtámadott határozat 1. cikkének (3) és (4) bekezdése, 2. cikkének (3) és (4) bekezdése, valamint 3. cikkének (2) és (3) bekezdése vonatkozásában nem felel meg ezeknek a követelményeknek. Ráadásul a kérdéses rendelkezések önállóan is fennmaradhatnak, akkor is, ha a megtámadott határozat többi része megsemmisítésre kerülne. Így, mivel a jelen kereset e rendelkezések megsemmisítésére irányul, mint elfogadhatatlan, elutasítandó.
- 24 Az Észtt Köztársaság mindenekelőtt azt hangsúlyozza, hogy ő a megtámadott határozat teljes egészében történő megsemmisítését kérte a keresetlevélben.

- 25 Az Észrt Köztársaság ezt követően megjegyzi, hogy az ítélkezési gyakorlat szerint valamely közösségi jogi aktus részleges megsemmisítése csak abban az esetben lehetséges, ha a megsemmisíteni kért elemek elválaszthatóak az aktus többi részétől.
- 26 A jelen ügyben a megtámadott határozat az Észrt Köztársasághoz címzett egyedi aktus, amelynek szövege és rendszere összefüggő egységet alkot, annak preambulumbekendései és rendelkező részének cikkei egymásra tekintettel olvasandók. Az Észrt Köztársaság úgy véli, hogy annak egyes elemei nem választhatók külön tőle anélkül, hogy ez ne üresítené ki annak tartalmát, vagy ne fosztaná meg belső összefüggéseitől.
- 27 A fentiek alapján az Észrt Köztársaság álláspontja szerint a Bizottság által védekezésül felhozott, a jelen kereset részleges elfogadhatatlanságára alapított jogalap megalapozatlan, és a megtámadott határozatot teljes egészében meg kell megsemmisíteni.

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

- 28 Mindenekelőtt emlékeztetni kell arra, hogy – mint ez az állandó ítélkezési gyakorlatból is következik – valamely közösségi jogi aktus részleges megsemmisítése csak abban az esetben lehetséges, ha a megsemmisíteni kért elemek elválaszthatóak az aktus többi részétől (a C-29/99. sz., Bizottság kontra Tanács ügyben 2002. december 10-én hozott ítélet [EBHT 2002., I-11221. o.] 45. pontja és a C-239/01. sz., Németország kontra Bizottság ügyben 2003. szeptember 30-án hozott ítélet [EBHT 2003., I-10.333. o.] 33. pontja; e tekintetben lásd a C-378/00. sz., Bizottság kontra Parlament és Tanács ügyben 2003. január 21-én hozott ítélet [EBHT 2003., I-937. o.] 30. pontját is). A Bíróság továbbá több alkalommal akként határozott, hogy az elválaszthatóság e követelménye nem teljesül, ha a jogi aktus részleges megsemmisítése folytán annak lényeges tartalma megváltozna (a Bíróság C-244/03. sz., Franciaország kontra Parlament és Tanács ügyben 2005. május 24-én hozott ítéletének [EBHT 2005., I-4021. o.] 13. pontja; e tekintetben lásd a Bíróság C-68/94. és C-30/95. sz., Franciaország és társai kontra Bizottság egyesített ügyekben 1998. március 31-én hozott ítéletének [EBHT 1998., I-1375. o.] 257. pontját, valamint a fent hivatkozott Bizottság kontra Tanács ügyben hozott ítélet 46. pontját).

- 29 A jelen ügyben a megtámadott határozat 1. cikke így kezdődik: „Az [Észt Köztársaság] kibocsátási egységeinek az irányelv 11. cikkének (2) bekezdése szerinti első öt éves időszakra vonatkozó nemzeti kiosztási terve következő részei nincsenek összhangban: [...]”. Ezt követően, e cikk (1)–(4) bekezdésében a Bizottság felsorolja, hogy a kibocsátási egységek Észt Köztársaság által bejelentett nemzeti kiosztási terve mennyiben nem áll összhangban a III. melléklet egy vagy több követelményével. Figyelemmel az 1. cikk szerkezetére, ezek közül bizonyos bekezdések esetleges megsemmisítése következtében csökkenne a megtámadott határozatban megállapított azon szempontok száma, amelyek nincsenek összhangban az irányelvvel.
- 30 Ezt követően meg kell jegyezni, hogy a megtámadott határozat 2. cikke a következőképpen kezdődik: „A Bizottság nem fogja kifogásolni a nemzeti kiosztási tervet, amennyiben abban az alábbi módosításokat különbségtétel nélkül elvégzik, és a nemzeti eljárások lefolytatásához szükséges határidőkre figyelemmel a lehető leghamarabb közlik a Bizottsággal [...]”. E cikk (1)–(4) bekezdésében a Bizottság bekezdésenként előírja a terv azon módosításait, amelyek szükségesek az 1. cikk megfelelő bekezdésében említett összeegyeztethetlenség orvoslásához. Így [a megtámadott határozat] egyes bekezdéseinek esetleges megsemmisítése mindössze azt eredményezné, hogy hatályban maradna a Bizottság kötelezettségvállalása, miszerint nem fogja kifogásolni a nemzeti tervet, miközben csökkenne e kötelezettségvállalás eredeti feltételét jelentő módosítások száma.
- 31 E két cikk szerkezetéből következik, hogy azok (1)–(4) bekezdése nem tekinthető elválaszthatónak a fenti 28. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlat értelmében. Az 1. cikk valamely bekezdésének és a 2. cikk megfelelő bekezdésének esetleges megsemmisítése következtében ugyanis megváltozna a megtámadott határozat lényeges tartalma.
- 32 Az ilyen megsemmisítés a megtámadott határozatot, amely szerint a kibocsátási egységek Észt Köztársaság által bejelentett nemzeti kiosztási terve elfogadható négy különös feltétellel, amelyek lehetővé teszik a III. melléklet követelményeinek való négy összeegyeztethetlenség orvoslását, olyan másik határozattal váltaná fel, amelynek értelmében e terv kevésbé fontos módosítások feltételével elfogadható lenne. Hogy az esetlegesen a megtámadott határozat helyébe lépő határozat attól lényegesen különbözne, annál is inkább igaz, mivel az Észt Köztársaság által felhozott jogalapok

kétségesse teszik a vitatott összeegyeztethetlenség és a megtámadott határozat 1. és 2. cikkének (1) és (2) bekezdésében előírt megfelelő módosítást. Éppen ez a két meg nem felelés teszi szükségessé viszont a kibocsátási egységek Észt Köztársaság által bejelentett nemzeti kiosztási tervének leglényegesebb módosításait.

33 A megtámadott határozat 3. cikkének (2) és (3) bekezdése tekintetében elegendő annyit megjegyezni, hogy e rendelkezések a megtámadott határozat egyéb rendelkezéseinek alkalmazásával kapcsolatos pontosításokat tartalmaznak. Ezért, feltéve hogy a megtámadott határozat 1. és 2. cikke, valamint 3. cikkének (1) bekezdése – amelyre szintén kiterjednek az Észt Köztársaság által felhozott jogalapok –, megsemmisítésre kerülne, a megtámadott határozat 3. cikkének (2) és (3) bekezdése elvesztené tárgyát.

34 A fentiek összességéből következően az Észt Köztársaság által felhozott jogalapok megalapozottsága esetén a megtámadott határozatot teljes egészében kellene megsemmisíteni, mivel az előadott kifogások tárgyát képező rendelkezések nem választhatók el a jogi aktus többi részétől. Ezért a Bizottságnak a jelen kereset állítólagos részleges elfogadhatatlanságára vonatkozó érveit el kell utasítani.

Az ügy érdeméről

35 Az Észt Köztársaság öt jogalapra hivatkozik, amelyek először az irányelv 9. cikke (1) és (3) bekezdésének, valamint 11. cikke (2) bekezdésének megsértéséből eredő hatáskörtúllépésen, másodszor nyilvánvaló értékelési hiba elkövetésén, harmadszor az EK 175. cikk megsértésén, negyedszer a gondos ügyintézés elvének megsértésén, ötödször pedig az indokolás hiányán alapulnak.

Az irányelv 9. cikke (1) és (3) bekezdésének, valamint 11. cikke (2) bekezdésének megsértéséből eredő hatáskörtúllépésre alapított első jogalapról

A felek érvei

- ³⁶ A Litván Köztársaság és a Szlovák Köztársaság által támogatott Észt Köztársaság álláspontja szerint a Bizottság a megtámadott határozat elfogadásával túllépte az irányelv 9. cikkének (1) és (3) bekezdéséből, valamint 11. cikkének (2) bekezdéséből eredő hatáskörét. Szerinte e rendelkezésekből az következik, hogy a kibocsátási egységek nemzeti kiosztási tervének kidolgozása a tagállamok hatáskörébe tartozik, és a Bizottságnak annak ellenőrzésére kell szorítkoznia, hogy ez a terv összhangban van-e az irányelv III. mellékletében, valamint 10. cikkében felsorolt követelményekkel. A tagállamoknak tehát joguk van megválasztani a kibocsátási egységek nemzeti kiosztási tervének kidolgozására elfogadandó módszert, valamint azt, hogy milyen adatokat és előrejelzéseket használnak a létesítmények engedélyezett kibocsátásának meghatározására az említett tervben meghatározott időszakban.
- ³⁷ Márpedig a jelen ügyben a Bizottság nem vette figyelembe, hogy az Észt Köztársaság milyen módszerrel dolgozta ki a kibocsátási egységek nemzeti kiosztási tervét. A megtámadott határozat (5) és (6) preambulumbekkezdéséből kitűnik, hogy a kibocsátási egységek megengedhető teljes mennyiségének meghatározásához a Bizottság saját módszerét használta, és a saját maga által választott alapadatokból indult ki, valamint a Primes-modellből, amelyet egy görög szakértő dolgozott ki, lényegében figyelmen kívül hagyva a kibocsátási egységek Észt Köztársaság által kidolgozott nemzeti kiosztási tervét. Így a Bizottság gyakorlatilag saját maga állapította meg az Észt Köztársaság kiosztási tervének keretében kiosztandó kibocsátási egységek teljes mennyiségét.
- ³⁸ Az Észt Köztársaság válaszában hozzáteszi, hogy a „határérték” fogalmának, amely a Bizottság szerint a tagállamonként kiosztható kibocsátási egységek teljes mennyiségének szélső értékét jelenti, nincs semmilyen jogi alapja, és az sem az irányelvben, sem a megtámadott határozatban nem szerepel.

- 39 Végül Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királyságának beavatkozási beadványára adott válaszában az Észk Köztársaság hangsúlyozza, hogy egy „jogállamban” a közigazgatási aktusokat a törvénynek megfelelően, így a különböző közigazgatási hatóságok részére biztosított hatáskör tiszteletben tartásával kell elfogadni. Még ha a megtámadott határozat megsemmisítése érzékenyen érintené is az Európai Unió kereskedelmi rendszerét, ez nem indokolná egy jogellenes határozat hatályban tartását. Az Észk Köztársaság mindenesetre hangsúlyozza, hogy az ő tervében előirányzott kiosztandó kibocsátási egységek teljes mennyisége csekély jelentőségű az üvegházhatású gázok kibocsátási egységei kereskedelme közösségi rendszerének tágabb összefüggésében.
- 40 A Litván Köztársaság rámutat, hogy Bizottság a nemzeti kiosztási terv vonatkozásában nem rendelkezik általános engedélyezési jogkörrel, hanem mindössze egy korlátozott ellenőrzési jogkörrel a tekintetben, hogy a terv összhangban van-e a III. melléklet követelményeivel.
- 41 A Bizottság mindenekelőtt ismerteti az üvegházhatású gázok kibocsátási egységei kereskedelmének közösségi rendszerét, és megjegyzi különösen, hogy a rendszer alkalmazásának első időszakában, 2005 és 2007 között a kibocsátási egységek jelentősen túlzott mértékű kiosztására került sor a 2005. és 2006. évi hitelesített kibocsátásokhoz képest, így a kereskedelmi rendszer környezeti haszna nagyon korlátozott volt, sőt semmilyen. A Bizottság szerint a kibocsátási egységek ilyen túlzott kiosztása igen jelentős mértékű volt Észtországban, mivel annak hitelesített kibocsátása a 2005. évben elérte a 12,62 millió tonna szén-dioxid-egyenértéket (CO₂), míg az első időszakban a kibocsátási egységek átlagos évi mennyisége 19 millió tonna CO₂-egyenérték volt.
- 42 Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága előadja, hogy ha a Bizottság a nemzeti kiosztási tervekkel kapcsolatos valamelyik ügyében pervesztes lenne, fennállna a veszély, hogy a második időszakban a kibocsátási egységek ára jelentősen csökkenne a kibocsátási egységek abból eredő számottevő túlkínálata miatt, ami az irányelv, mint kibocsátáscsökkentési eszköz hatásait teljesen aláásná. Más szóval, a következmények katasztrofálisak lennének. Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság annak céljára figyelemmel értelmezze az irányelvet, aminek következtében a Bizottság hatékonyan ellenőrizheti a nemzeti kiosztási terveket, és ezáltal elejét veheti, hogy a tagállamok olyan

határértékeket állapítsanak meg, amelyek nem képesek a szén árnövekedését előidézni, sem pedig ezáltal kibocsátáscsökkentésre ösztönözni.

43 A Bizottság, valamint Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága ezt követően arra hivatkozik, hogy a Bizottság a megtámadott határozatban nem az Észti Köztársaság által kiosztandó kibocsátási egységek teljes mennyiségét határozta meg, hanem e teljes mennyiségnek a határértékét. A Bizottság előadja, hogy e határérték meghatározásához szükségképpen objektív és megbízható adatokat kellett használnia, és az Unió egésze számára megállapított előfeltevéseken alapuló közös értékelési normákat kellett alkalmaznia a belső piac torzulásainak minimalizálása és a tagállamok közötti bármilyen egyenlőtlen bánásmód elkerülése érdekében.

44 A Bizottság megjegyzi továbbá, hogy az üvegházhatást okozó gázok kibocsátási egységei kereskedelmi rendszerének helyes működése érdekében lényeges, hogy a kibocsátási egységek teljes mennyisége mind uniós, mind tagállami szinten elégtelen legyen. A Bizottság ezen okok miatt használt egyedi modellt, mégpedig a Primes-modellt, valamint nemzeti szakértőkkel folytatott konzultációk során gyűjtött, szabadon hozzáférhető adatokat a tagállamok által kiosztandó kibocsátási egységek mennyisége felső határának meghatározásához. A Bizottság úgy véli, hogy kizárólag a felhasznált adatok független és egységes ellenőrzése nyújthat megfelelő biztosítékot, tanúsítva, hogy az adatok a valóságot tükrözik, és felhasználásuk nem vezet jelentős mértékben a kibocsátási egységek túlzott mértékű kiosztásához, amint az a 2005 és 2007 közötti első időszakban történt. Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága szerint az EK 87. és EK 88. cikk a tagállamok nemzeti kiosztási tervének független és objektív értékelését írja elő.

45 A Bizottság úgy véli, hogy különösen a megtámadott határozat (2), (5) és (6) preambulumbekezdésében, valamint az általa közzétett különböző nyilatkozatokban részletes magyarázatokkal szolgált az Észti Köztársaság számára azzal kapcsolatban, hogy miért a 2005-ös hitelesített kibocsátások adatait tekintette a legjobb hozzáférhető adatoknak. A Bizottság rámutat, hogy az Észti Köztársaság által hivatkozott 2004. január 7-i (COM (2003) 830 végleges) bizottsági közleményt két további, ugyanilyen célú közlemény

(COM(2005) 703 végleges és COM(2006) 725 végleges) követte, amelyek az általa alkalmazott megközelítési móddal egyáltalán nem ellentétesek.

46 A Bizottság válaszában elismeri viszont, hogy 2005. július 1-jén az Észtköztársaságtól e-mailben megkapta a keresetlevél 4. mellékletében szereplő jelentésben található azon észrevételeket, amelyekben észtköztársasági szakértők általános megjegyzéseket fogalmaztak meg a villamosenergia-termelés figyelembevételének módjával kapcsolatban a 2005-ös kiindulási előrejelzésben, azonban nem jelölték meg pontosan, hogy mit kívánnak módosítani. A Bizottság megjegyzi, hogy a modell készítője az athéni műszaki egyetemen a kérdéses jelentés következtében lényegesen módosította a felhasznált adatokat és kiindulási előrejelzéseket.

47 A Bizottság úgy véli, sem az Észtköztársaságra, sem egyetlen más tagállamra nem kényszerítette rá saját számítási módját, és megjegyzi, hogy több tagállam a nekik címzett bizottsági határozatban a kibocsátási egységek teljes mennyisége Bizottság által megállapított határértékének figyelembevételével dolgozta ki nemzeti kiosztási tervét. Pontatlan volna az az állítás, hogy a Bizottság megfosztotta az Észtköztársaságot a nemzeti tervének kidolgozása körében őt megillető mérlegelési mozgástértől, ide értve a kiosztandó kibocsátási egységek teljes mennyiségének meghatározását is. Ugyanígy, szintén nem vesztette el hasznosságát a közvélemény megkérdezése a nemzeti terv kidolgozása keretében. E tekintetben a Bizottság rámutat, hogy a nemzeti kiosztási tervek nemcsak a kiosztandó kibocsátási egységek teljes mennyiségét állapítják meg, hanem az egységeknek a területükön található különböző létesítmények közötti elosztását is.

48 Az Észtköztársaságnak az irányelv 30. cikkének (2) bekezdésére alapított érvelésével kapcsolatban a Bizottság kiemeli, hogy e rendelkezés nem a kibocsátási egységek összegének meghatározásához használt módszerek harmonizálására utal, hanem e módszertan még jobb összehangolásának lehetőségére. Mindenesetre a Bizottságnak nem volt más választása, mint ugyanazt a módszert alkalmazni minden tagállam esetében a kibocsátási egységek összege határértékének meghatározására, különben megsértette volna az egyenlő bánásmód elvét.

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

– A tagállamok és a Bizottság közötti hatáskörmegosztás

- 49 Mindenekelőtt a felek egyetértének abban, és egyébként ez az irányelv preambulum-bekezdéseiből és általános rendszeréből is az következik, hogy az üvegházhatású gázok kibocsátásának csökkentése általában, és konkrétan a kibocsátási egységeknek az irányelv által létrehozott kereskedelmi rendszere elsődleges fontosságú a globális felmelegedés elleni küzdelem körében, amely az egyik legnagyobb szociális, gazdasági és környezeti fenyegetettséget okozó jelenség, amellyel a világnak jelenleg szembe kell néznie.
- 50 Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királyságának érvelésére adott válaszában az Észk Köztársaság mindazonáltal jogosan emlékeztet arra, hogy egy jogközösségben a közigazgatási aktusokat a különböző közigazgatási hatóságok részére biztosított hatáskör tiszteletben tartásával kell elfogadni. Így még akkor is, ha megalapozott lenne Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királyságának azon véleménye, miszerint a megtámadott határozat megsemmisítése kedvezőtlen hatással volna az üvegházhatású gázok kibocsátási egységei kereskedelmi rendszerének megfelelő működésére, ez a megállapítás nem indokolná a megtámadott határozat hatályban tartását, ha ezt az aktust az irányelv által a tagállamok, illetve a Bizottság részére biztosított hatáskörök sérelmével fogadták el.
- 51 E tekintetben, amikor valamely irányelvnek a környezetvédelem területén történő átültetéséről vagy végrehajtásáról van szó, emlékeztetni kell az EK 249. cikk harmadik bekezdésének szövegére, amely szerint „[a]z irányelv az elérendő célokat illetően minden címzett tagállamra kötelező, azonban a forma és az eszközök megválasztását a nemzeti hatóságokra hagyja”. Következésképpen, amennyiben a kérdéses irányelv nem írja elő a konkrét cél eléréséhez alkalmazandó formát és eszközöket, a tagállam cselekvési szabadsága az említett cél elérése megfelelő formájának és eszközének a megválasztása tekintetében főszabály szerint teljes. Ebből továbbá az következik, hogy a tagállam által alkalmazandó formát és eszközöket világosan és pontosan előíró közösségi szabály hiányában a Bizottság feladata a különösen az EK 211. és EK 226. cikk szerinti ellenőrzési jogkörének gyakorlása keretében annak a jogi szempontból megfelelő bizonyítása, hogy a tagállam által ennek megfelelően alkalmazott eszközök ellentétesek a közösségi joggal (lásd ebben az értelemben az Elsőfokú Bíróság

T-374/04. sz., Németország kontra Bizottság ügyben 2007. november 7-én hozott ítéletének [EBHT 2007., II-4431. o.] 78. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

52 Hozzá kell fűzni, hogy csak ezen elvek szigorú alkalmazásával biztosítható az EK 5. cikk második bekezdésében foglalt szubszidiaritás elvének betartása, amely elv köti a közösségi intézményeket a szabályozási funkcióik gyakorlása során, és amely az irányelv elfogadása tekintetében teljesítettnek tekintett (az irányelv (30) preambulumbekezdése). Ezen elv értelmében azokon a területeken, amelyek nem tartoznak kizárólagos hatáskörébe, a Közösség csak akkor és annyiban jár el, amennyiben a tervezett intézkedés céljait a tagállamok nem tudják kielégítően megvalósítani, és ezért a tervezett intézkedés terjedelme vagy hatása miatt azok közösségi szinten jobban megvalósíthatók. Következésképpen az EK 174–EK 176. cikkben szabályozott, a környezetvédelemhez hasonló területen, amelyen a Közösség és a tagállamok hatásköre megosztott, a Közösségre – azaz, a jelen esetben a Bizottságra – hárul a bizonyítási teher annak vonatkozásában, hogy a tagállam hatásköre, és ebből következően a mozgásteret mennyiben korlátozott az irányelv 10. cikke és III. melléklete szerinti követelmények tekintetében (a fent hivatkozott, Németország kontra Bizottság ügyben 2007. november 7-én hozott ítélet 79. pontja).

53 Pontosabban, az irányelv végrehajtásával kapcsolatban egyértelműen következik annak 9. cikke (1) és (3) bekezdéséből, valamint 11. cikke (2) bekezdéséből, hogy kizárólag a tagállam rendelkezik hatáskörrel egyrészt a nemzeti kiosztási terv kidolgozására, amellyel az irányelv által az üvegházhatású gázok kibocsátása tekintetében meghatározott célok elérését javasolja, és amelyet a Bizottságnak bejelent, másrészt pedig, valamennyi ötéves időszak tekintetében az általa kiosztandó kibocsátási teljes mennyiségére és ezen egységeknek a gazdasági szereplők közötti elosztására vonatkozó végleges döntés meghozatalára. E hatásköreinek gyakorlása során tehát a tagállam bizonyos mozgástérrel rendelkezik az említett irányelv által a nemzeti energiapiac különleges területe vonatkozásában előírt eredmény elérése céljából legalkalmasabbnak tartott eszközök megválasztása tekintetében (ebben az értelemben lásd a fent hivatkozott Németország kontra Bizottság ügyben 2007. november 7-én hozott ítélet 80. pontját).

54 Az irányelv 9. cikkének (3) bekezdése viszont ellenőrzési hatáskört biztosít a Bizottság részére a nemzeti kiosztási terv vonatkozásában. Így a Bizottság jogosult ellenőrizni, hogy a tagállam által bejelentett nemzeti kiosztási terv megfelel-e az említett irányelv III. mellékletében foglalt követelményeknek és 10. cikke rendelkezéseinek, valamint jogosult e tervet indokolt határozattal elutasítani, ha az nem áll összhangban e követelményekkel és rendelkezésekkel. Az irányelv 9. cikkének (3) bekezdéséből az következik továbbá, hogy a nemzeti kiosztási terv elutasítása esetén a tagállam csak akkor hozhat az irányelv 11. cikkének (2) bekezdése szerinti határozatot, ha a Bizottság elfogadta a tervnek a tagállam által az elutasítást követően javasolt módosításait (e tekintetben lásd a lenti 92. pontot).

55 A Bizottság a nemzeti kiosztási tervre vonatkozó ellenőrzési jogkörének gyakorlása keretében maga is mérlegelési mozgástérrel rendelkezik annyiban, amennyiben ez az ellenőrzés az üvegházhatású gázok kibocsátásának a kibocsátási egységek kereskedelmi rendszere segítségével történő költséghatékony és gazdaságilag eredményes csökkentése általános célkitűzésére tekintettel elvégzett bonyolult gazdasági és ökológiai értékeléseket foglal magában (az irányelv 1. cikke és (5) preambulumbekzdése). Ebből az következik, hogy a közösségi bíróság a jogszerűség e tekintetben történő vizsgálata keretében teljes körű felülvizsgálatot gyakorol a releváns jogszabályoknak a Bizottság általi megfelelő alkalmazása vonatkozásában. Ezzel szemben az Elsőfokú Bíróság nem léphet a Bizottság helyébe, amikor ez utóbbinak e kontextusban bonyolult gazdasági és ökológiai mérlegelést kell elvégeznie. E tekintetben az Elsőfokú Bíróság köteles annak ellenőrzésére szorítkozni, hogy a kérdéses intézkedés nem szenved-e nyilvánvaló hibában, vagy nem valósít-e meg hatáskörrel való visszaélést, az illetékes hatóság nem lépte-e túl nyilvánvaló módon a mérlegelési jogkörének kereteit, és teljes mértékben betartották-e az e kontextusban különös jelentőséggel bíró eljárási garanciákat (lásd ebben az értelemben a fent hivatkozott, Németország kontra Bizottság ügyben 2007. november 7-én hozott ítélet 80. és 81. pontját; lásd szintén ebben az értelemben az Elsőfokú Bíróság T-13/99. sz., Pfizer Animal Health kontra Tanács ügyben 2002. szeptember 11-én hozott ítéletének [EBHT 2002., II-3305. o.] 166. és 171. pontját, T-70/99. sz., Alpharma kontra Tanács ügyben 2002. szeptember 11-én hozott ítéletének [EBHT 2002., II-3495. o.] 177. és 182. pontját és T-392/02. sz., Solvay Pharmaceuticals kontra Tanács ügyben 2003. október 21-én hozott ítéletének [EBHT 2002., II-4555. o.] 126. és 188. pontját).

– A Bizottság jelen ügyben történő hatáskörgyakorlásáról

56 A jelen ügyben az Észti Köztársaság azt rója fel a Bizottságnak, hogy a megtámadott határozat elfogadásával túllépte az irányelv 9. cikkének (1) és (3) bekezdéséből, valamint

11. cikkének (2) bekezdéséből eredő hatáskörét. Amennyiben ez az érvelés azt kívánja bizonyítani, hogy a Bizottság helytelenül alkalmazta a releváns rendelkezéseket, az Elsőfokú Bíróságnak e jogkérdést illetően teljes körű felülvizsgálatot kell végeznie. E tekintetben kiemelendő, hogy az Észt Köztársaságot az irányelv végrehajtása keretében megillető mozgástér, valamint a Bizottságot azáltal megillető mérlegelési mozgástér, hogy a nemzeti kiosztási terv jogszerűségének általa végzett ellenőrzése magában foglalja saját bonyolult gazdasági és ökológiai mérlegelésének elvégzését, kizárólag az Elsőfokú Bíróság által a tekintetben végzett felülvizsgálat hatályának megállapítása céljából releváns, hogy az egyes hatóságok milyen módon gyakorolták saját hatáskörüket, de nem eredményezheti az e hatóságok közötti hatáskörmegosztás módosítását.

57 E tekintetben meg kell jegyezni, hogy a megtámadott határozat (13) preambulumbekzdésében, valamint 1. cikkének (1) bekezdésében a Bizottság megállapítja, hogy az Észt Köztársaság által kiosztani javasolt összes kibocsátási egység egy része, évi 11,657987 millió tonna CO₂-egyenérték nincs összhangban a III. melléklet 1–3. sz. követelményével. Továbbá, szintén nincs összhangban az említett követelményekkel egy égető létesítmény többletkibocsátási egységeinek összességét jelentő, az első időszak vonatkozásában készített nemzeti kiosztási tervben nem szereplő, 0,313883 millió tonna CO₂-egyenértékre értékelt rész.

58 A Bizottság ugyanakkor a megtámadott határozat 2. cikkének (1) bekezdésében úgy pontosít, hogy nem fogja kifogásolni a nemzeti kiosztási tervet, amennyiben a közösségi rendszer céljából kiosztandó kibocsátási egységek összegét évi 11,657987 millió tonna CO₂-egyenértékkel csökkentik. Ugyanezen rendelkezés értelmében a kibocsátási egységeknek a Bizottság által így jóváhagyott összegét tovább kell csökkenteni az előző pontban említett létesítményeknek kiosztott kibocsátási egységek és az évi 0,313883 millió tonna CO₂-egyenérték éves tartalék közötti esetleges különbségnek megfelelő mértékben. Végül a megtámadott határozat 3. cikkének (1) bekezdésében a Bizottság előírja, hogy a kibocsátási egységek évi átlag 12,717058 millió tonna összmennyisége – csökkentve az Észt Köztársaság által létrehozni szándékozott „tartalékkal” és a fent említett létesítmény részére kiosztott kibocsátási egységek, valamint az e létesítmény számára évente tartalékolt 0,313883 millió tonna közötti esetleges különbségnek megfelelő összeggel – nem haladható meg.

- 59 Írásbeli beadványában a Bizottság az Elsőfokú Bíróság előtt kifejti, hogy a kibocsátási egységek fent említett mennyiségének kizárása egy külső határ vagy „felső érték” előírását jelenti az Észk Köztársaság számára, nem pedig az általa kiosztható kibocsátási egységek összegének rögzítését.
- 60 Meg kell állapítani azonban, azáltal, hogy az egységek konkrét mennyiségét írta elő, amelynek bármilyen túllépése az irányelvben meghatározott követelményeknek való meg nem felelést jelenti, és azáltal, hogy amiatt utasította el az Észk Köztársaság nemzeti tervét, mert a kibocsátási egységek abban javasolt összege ezt a küszöbértéket meghaladja, a Bizottság túllépte az ellenőrzési jogkört, amelyet az irányelv 9. cikkének (1) és (3) bekezdése, valamint 11. cikkének (2) bekezdése alapján gyakorolhat.
- 61 E tekintetben vitathatatlan, hogy a Bizottság, az irányelv 9. cikkének (3) bekezdése alapján hatáskörrel rendelkezik a tagállamok által az irányelv 9. cikkének (1) bekezdése alapján kidolgozott nemzeti terv ellenőrzésére és elutasítására, amennyiben arra a megállapításra jut, hogy az nincs összhangban az irányelv III. mellékletben felsorolt követelményekkel, vagy annak 10. cikke rendelkezéseivel.
- 62 Az ilyen ellenőrzés elvégzése és az ilyen elutasító határozat indokolása során továbbá a Bizottságnak jogában áll konkrét bírálatokat megfogalmazni a megállapított meg nem felelést illetően, és ha hasznosnak véli, kötelező erővel nem bíró javaslatokat vagy ajánlásokat tehet annak érdekében, hogy a tagállam végrehajthassa a tervben azokat a módosításokat, amelyek azt a Bizottság szerint összhangba hozzák az említett követelményekkel és rendelkezésekkel.
- 63 Kíváncsi, hogy a Bizottság közös összehasonlítási szempontot válasszon azon kérdés vizsgálatán, hogy a különböző tagállamok nemzeti kiosztási tervei összhangban vannak-e a III. melléklet követelményeivel. E célból többek között saját gazdasági és ökológiai modellt dolgozhat ki. Az ilyen modell kidolgozása és használata során a Bizottság a fenti 55. pontban idézett ítélkezési gyakorlat értelmében mérlegelési mozgásterrel rendelkezik, tehát e közös hivatkozási pontnak valamely nemzeti tervet

elutasító határozatban történő használata csak azzal az indokkal vitatható, hogy a határozat nyilvánvaló mérlegelési hibát tartalmaz.

64 Ellenben azáltal, hogy valamely nemzeti kiosztási tervet elutasító határozat rendelkező részében a saját gazdasági modellje és saját maga által kiválasztott adatok alapján konkrét határértéket ír elő a kibocsátási egységek teljes mennyiségét illetően, amelyet a tagállam jogosult meghatározni, a Bizottság gyakorlatilag átveszi a tagállam szerepét ezen összmennyiség meghatározását illetően. Az ilyen rendelkezés alapján ugyanis a tagállam köteles lehet nemzeti kiosztási tervét módosítani annak érdekében, hogy a kibocsátási egységek teljes mennyisége pontosan megfeleljen annak a határértéknek, amelyet a Bizottság az elutasító határozatban kijelölt. Ebben az esetben a tagállam köteles a Bizottság által kijelölt határértékkel megegyező vagy annál alacsonyabb összmennyiséget meghatározni, ellenkező esetben nem tud az irányelv 11. cikke (2) bekezdésének megfelelő határozatot hozni.

65 Az ilyen határozat megakadályozza az irányelv 11. cikke (2) bekezdésének hatékony érvényesülését, mivel e rendelkezés azt írja elő, hogy nem a Bizottság, hanem a tagállam dönti el, összesen hány egységet fog kiosztani. Ez a megállapítás különösen releváns a jelenlegihez hasonló ügyben, amikor a Bizottság által így módon előírt konkrét határérték, vagyis az évi 12,717058 millió tonna CO₂-egyenérték összege az Észt Köztársaság által a nemzeti kiosztási tervben kiosztani szándékozott kibocsátási egységeknek mindössze 52,2%-át jelenti.

66 Tény, hogy az Észt Köztársaság az irányelv 11. cikkének (2) bekezdése alapján hozott határozat keretében továbbra is szabadon meghatározhatja a kiosztandó kibocsátási egységek teljes mennyiségét annál alacsonyabb szinten, mint amelyet a Bizottság a kibocsátási egységek összmennyisége tekintetében az irányelvvel összhangban lévőnek tekint. Mivel azonban a Bizottság az Észt Köztársaság által kiosztani szándékozott kibocsátási egységek teljes mennyiségének drasztikus csökkentését írta elő, a jelen ügy körülményei között elképzelhetetlen, hogy ez utóbbi a Bizottság által a megtámadott határozatban megállapított határértéktől eltérő szinten határozza meg a kiosztandó kibocsátási egységek teljes mennyiségét. Így közvetett módon az Észt Köztársaság helyett valójában a Bizottság határozta meg a kiosztandó kibocsátási egységek teljes mennyiségét.

- 67 Meg kell állapítani továbbá, hogy a Bizottság által a megtámadott határozatban annak magyarázataképpen kifejtett indokolás, hogy az előírt határértéket minek alapján határozta meg, megerősíti, hogy a Bizottság nem szorítkozott az Észk Köztársaság által bejelentett nemzeti kiosztási terv jogszerűségének ellenőrzésére, hanem ténylegesen a saját elemzését alkalmazta az ez utóbbi által elvégzett elemzés helyett.
- 68 E tekintetben megjegyzendő, hogy az irányelv céljainak elérésére és a III. mellékletben felsorolt követelmények, különösen az 1–3. sz. követelmény teljesítésére alkalmassá tett nemzeti kiosztási terv kidolgozása bonyolult gazdasági és ökológiai mérlegelések elvégzésére kötelezi a tagállamot, többek között az említett célok elérése érdekében nemzeti szinten elfogadandó politikákat és konkrét eszközöket illetően, de azon eszközöket illetően is, amelyeket a gazdasági szereplőknek kell alkalmazniuk. Ráadásul e mérlegelések lényegében a jövőre vonatkoznak, amennyiben a tagállamnak a kibocsátások saját területén való alakulását kell, a nemzeti kiosztási tervének elfogadásakor rendelkezésére álló adatok alapján, több évre vonatkozóan előre látnia.
- 69 E gyakorlat lényegéhez tartozik, hogy a tagállamnak választania kell elsősorban az elfogadandó politikákat, illetve eszközöket illetően, másodsorban az alkalmazandó módszert és azon adatokat illetően, amelyek alapján a kérdéses kibocsátások alakulását előre jelző elemzést végzi. Elvileg az ilyen a választások az abszolút fogalmak szerint se nem helyesek, se nem helytelenek, mivel több különböző módszer és adat alkalmazható megbízható módon. Amikor tehát a Bizottság a tagállam e választásait ellenőrzi, tiszteletben kell tartania a tagállam részére elismert mozgásteret, és amennyiben ez utóbbi hiteles és megfelelő adatokat valamint vizsgálati paramétereket vett alapul, a III. melléklet követelményeire tekintettel, nem utasíthatja el a nemzeti kiosztási tervét. A Bizottságnak viszont többek között vizsgálnia kell, hogy a tagállam által kidolgozott terv minden része megbízható és egységes-e, valamint, hogy ezek az elemek egy összetett helyzet értékelése során figyelembe veendő tényezők együttesét jelentik-e, és alkalmasak-e a belőlük levont következtetések alátámasztására.
- 70 E megjegyzések fényében kell vizsgálni a Bizottság által a megtámadott határozatban az Észk Köztársaság nemzeti kiosztási tervével szemben megfogalmazott konkrét bírálatokat.

– A 2008–2012-es időszakra vonatkozó előrejelzések kiindulási pontjaként alkalmazandó kibocsátási számadatok megválasztásáról

- 71 Előzetesen emlékeztetni kell arra, hogy a megtámadott határozat (4) preambulumbekzdésében a Bizottság rámutatott, a III. melléklet 1. sz. követelménye a jelen összefüggésben releváns, mivel úgy rendelkezik, hogy a kiosztandó kibocsátási egységek teljes mennyisége nem lehet több, mint amennyi az e mellékletben meghatározott követelmények szigorú alkalmazásához valószínűleg szükséges. E tekintetben meg kell állapítani, hogy a Bizottság 2004. január 7-i közleményének (lásd a fenti 45. pontot) 18. pontjában saját maga meghatározta a szigorú alkalmazás fogalmát, leszögezve, hogy e követelmény teljesítése érdekében a tagállam nem oszthat ki több kibocsátási egységet, mint amennyi a III. melléklet 1–5. sz. követelményei közül a legszigorúbbra tekintettel szükséges. A megtámadott határozatból kitűnik tehát, hogy a Bizottság, amint azt egyébként a tárgyaláson megerősítette, úgy tekintette, hogy az észt nemzeti kiosztási terv nem önállóan nincs összhangban a III. melléklet 1. sz. követelményével, hanem azon ténynél fogva, hogy a kibocsátási egységek javasolt teljes mennyisége nem korlátozódott a III. melléklet 2. és 3. sz. követelményére figyelemmel szükséges mértékre.
- 72 Továbbá a megtámadott határozat (5)–(7) preambulumbekzdéséből kitűnik, hogy a Bizottság a III. melléklet 2. sz. követelményében megfogalmazott feltételt úgy alkalmazta, hogy az üvegházhatást okozó gázok meglévő kibocsátása alapján saját maga határozta meg kiindulási pontként a 2005. év kibocsátási számadatait, ahelyett, hogy az Észt Köztársaság által nemzeti kiosztási tervében használt számadatokat tekintené kiindulási pontnak, és a terv jogszerűségét ellenőrizné, azt vizsgálva többek között, hogy az túllépte-e az irányelv végrehajtása céljából számára biztosított mozgásteret.
- 73 Tény, hogy a III. melléklet 2. sz. követelményének helyes alkalmazása megengedi a Bizottságnak, hogy megvizsgálja, összhangban van-e a kiosztandó kibocsátási egységek teljes mennyisége „a tagállamoknak a Közösség [280/2004/EK határozat] végrehajtásával történő kötelezettségvállalásaihoz nyújtott hozzájárulása teljesítésében előírt, tényleges haladás értékelésével”. A Bizottság azonban a megtámadott határozat (5) preambulumbekzdésében rámutat, hogy a megtámadott határozat elfogadását megelőzően az üvegházhatást okozó gázok Közösségen belüli kibocsátásának nyomon követését szolgáló rendszerről és a Kiotói Jegyzőkönyv végrehajtásáról szóló, 2004. február 11-i európai parlamenti és tanácsi határozat (HL L 49., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 15. fejezet, 8. kötet, 57. o.) alapján legutoljára elvégzett értékelés az észt létesítmények által a 2005-ös év vonatkozásában közölt számok alapján történt, mivel ezek voltak a legmegbízhatóbb és a legpontosabb adatok, amelyeket használni tudott. Ráadásul, a megtámadott határozat (6) preambulumbekzdése szerint, bár több tagállam – köztük az Észt Köztársaság is – úgy döntött, hogy előrejelzésük kiindulási

pontjaként a független módon hitelesített, 2005. évi kibocsátási adatok átlagát, és az Észt Köztársaság által készített, más évekre vonatkozó kibocsátási becsléseket választják egy adott évben bekövetkezett konkrét események hatásainak enyhítése érdekében, a Bizottság elutasította ezt a megközelítést arra hivatkozva, hogy a konkrét tényezők, például az időjárási feltételek hatásai általában kiegyenlítik egymást egy teljes év folyamán, és nem állnak rendelkezésre arra utaló információk, hogy a 2005. évi hitelesített kibocsátások adatai ne volnának reprezentatívnak tekinthetők.

74 A Bizottság, arra irányuló hatásköre alapján azonban, hogy ellenőrizze, összhangban van-e a nemzeti kiosztási terv a fent említett értékelésekkel, nem tekinthette úgy, hogy az említett terv céljából az ezen értékelések keretében használtaktól különböző számok használata a tervet összeegyeztethetlenné teszi a III. melléklet 2. sz. követelményével, kivéve ha a tagállam igazolni tudja e számok használatát. E tekintetben megjegyzendő, hogy a megtámadott határozat (5)–(7) preambulumbekkezdésében a Bizottság többek között azzal az indokkal utasította el az Észt Köztársaság által a közigazgatási eljárás szakaszában nemzeti kiosztási tervében felhasznált számok alátámasztására kifejtett érvelést, hogy ez utóbbiak „kevésbé megbízhatók”, mint az utolsó értékelésben használtak, valamint hogy „Észtország vonatkozásában nem volt elegendő ok a független módon hitelesített, 2005. évi kibocsátási adatok kiigazítására”. Úgy vélte, nem zárható ki, hogy az Észt Köztársaság felülértékelte a kibocsátásokat, és fennáll a veszélye annak, hogy az általa közölt számok „nem tükrözik hűen a tényleges kibocsátásokat”.

75 A Bizottság azáltal, hogy az Észt Köztársaság által bejelentett nemzeti kiosztási tervet olyan indoklás alapján utasította el, amely lényegében mindössze az Észt Köztársaság által használt adatok megbízható voltával kapcsolatos kétségek felidézésében áll, jogi hibát követett el. Amint az a fenti 53–55. pontban megállapítást nyert, a Bizottságnak a nemzeti kiosztási terv jogszerűségét kellett vizsgálnia, tiszteletben tartva a tagállam számára az említett terv kidolgozása során az irányelv végrehajtása céljából biztosított mozgásteret. Az észt terv azon indokkal történő elutasításával, hogy az e célból használt adatok szerint nem a rendelkezésre álló legjobbak voltak, hogy ennek következtében fennállt a veszélye, hogy az Észt Köztársaság felülértékeli a kibocsátásokat, valamint, hogy semmi nem mutatott arra, hogy az általa alapul vett adatok nem voltak reprezentatívnak tekinthetők, a Bizottság figyelmen kívül hagyta az említett mozgásteret. Egy ilyen mozgáster meglepte ugyanis szükségképpen magában foglalja, hogy

a tagállam érvényesen megválaszthatja, milyen adatokat vesz alapul előrejelzései kiindulási pontjaként. A Bizottság megközelítése azonban, amely ahhoz az állásponthoz vezetett, hogy csak az általa elfogadott adatok használhatók fel a nemzeti terv kidolgozása céljából, teljesen megfosztja a tagállamokat az e tekintetben meglévő mozgásterüktől. Ilyen megközelítési mód választásával a Bizottság figyelmen kívül hagyta azt a tényt, hogy az ő feladata a tagállam által nemzeti tervének kidolgozása körében elfogadott döntések ellenőrzése, ahelyett hogy saját maga választaná meg a felhasználandó adatokat, valamint, hogy csak a tagállamok által e döntésekkel szemben megfogalmazott esetleges kifogások tekintetében foglaljon állást.

76 Mindenesetre az iratokból kitűnik, hogy a Bizottság által használt számok nem voltak szükségképpen a legrepresentatívabbak, sem ennek következtében a legmegbízhatóbbak az Észt Köztársaság kibocsátásait illetően. E tekintetben meg kell jegyezni, hogy a Bizottság által egyes tagállamok megközelítése elutasításának igazolására előadott, a megtámadott határozat (6) preambulumbekkezdésében szereplő indokok nem elfogadhatók, legalábbis az Észt Köztársaság konkrét esetében. Először is, a nemzeti kiosztási terv 4. mellékletéből kitűnik, hogy a Bizottság által alapul vett 2005-ös év az Észt Köztársaságot illetően nem volt reprezentatív. Az ez évi kibocsátások ugyanis jóval – az elektromos központok és az ipari létesítmények esetében a 2000 és 2005 közötti között legmagasabb kibocsátású három év alapján, a hőtermelő létesítmények esetében pedig az 1995 és 2000 közötti legmagasabb kibocsátású három év alapján – kiszámított referenciaérték alatt vannak, annak ellenére, hogy 2000 és 2005 között évente nőtt a bruttó hazai termék (GDP). Másodszor, a Bizottság az Elsőfokú Bíróság által a tárgyaláson erre vonatkozólag hozzá intézett kérdésekre saját álláspontja alátámasztására egyetlen olyan bizonyítékot sem tudott felhozni, amely szerint a figyelembe vett különböző tényezők, például az időjárási feltételek hatásai általában kiegyenlítik egymást egy teljes év folyamán.

77 Következésképpen, ellentétben azzal, amit a Bizottság a megtámadott határozatban állít, nemcsak hogy az általa használt számok nem voltak szükségképpen a legrepresentatívabbak, sem a legmegbízhatóbbak az Észt Köztársaság kibocsátásait illetően, de rendelkezésére álltak olyan bizonyítékok, amelyek – legalábbis az Észt Köztársaság esetében – azt mutatták, hogy a 2005. év számadatainak számításai kiindulási pontjaként való választása azzal a veszéllyel jár, hogy e számítások hamisak lesznek.

– A referencia-időszak és a 2008–2012-es időszak közötti kibocsátások alakulására vonatkozó előrejelzéshez használt módszerek megválasztásáról

78 A megtámadott határozat (8) preambulumbekkezdésében a Bizottság azt vizsgálta, hogy a nemzeti kiosztási terv összhangban van-e a III. melléklet 3. sz. követelményével, amely szerint a kiosztandó kibocsátási egységek teljes mennyiségének „összhangban kell állnia az e rendszer hatálya alá eső tevékenységek kibocsátáscsökkentési potenciáljával, beleértve a technológiai potenciált is”. E célból a Bizottság úgy döntött, hogy az athéni nemzeti műszaki egyetem szakértője által kidolgozott Primes-modellből származó adatokat fogja használni, mivel azok „jelentik a legpontosabb és legmegbízhatóbb becsléseket mind a GDP növekedésére, mind pedig a szénintenzitás javulására vonatkozóan” a kibocsátások referencia-időszak és a 2008–2012-es időszak közötti alakulásának értékelése céljából, valamint ez utóbbi időszak alatt. A megtámadott határozatban ugyanis a Bizottság a 2005-ös kibocsátásokra hitelesített, két együtthatóval kiigazított adatokra alapozta a kibocsátások alakulására vonatkozó ezen előrejelzését, amely együtthatók a 2005–2010-es időszakban a GDP növekedési arányára vonatkozó becslését, illetve ugyanezen az időszakban a szénintenzitás GDP-egységenkénti javulásának valószínű arányát tükrözték.

79 E vonatkozásban ismételten emlékeztetni kell arra, hogy a tagállamok mozgástérrel rendelkeznek a kibocsátási egységek nemzeti kiosztási tervének kidolgozására elfogadandó módszer megválasztása érdekében. A Bizottság figyelmen kívül hagyta e mozgásteret azáltal, hogy a Primes-modellből eredő adatok felhasználása mellett döntött azok más adatokhoz képest állítólagos jobb megbízhatósága miatt, azonban annak bizonyítása nélkül, hogy az Észt Köztársaság által használt módszer nem megfelelő a nemzeti kiosztási tervében felhasznált adatok kiszámítására.

80 Konkrétan, a tárgyaláson maga a Bizottság is kifejezetten elismerte, hogy nincs joga politikai döntésekkel kapcsolatos szempontokra vonatkozó saját értékelését állítani valamely tagállam által nemzeti kiosztási tervének kidolgozása körében végzett értékelés helyébe, sem pedig e döntésekkel kapcsolatos akár korlátozott ellenőrzést gyakorolni. A Bizottság azonban fenntartotta, hogy egy ilyen politikai döntés csak annyiban vehető figyelembe a nemzeti kiosztási tervre vonatkozó értékelése során, amennyiben az a 2004 előtti jogalkotási eszközökben kifejeződik, vagy arról a Bizottságot értesítették annak érdekében, hogy azt saját gazdasági modelljének kidolgozása során figyelembe vehesse.

- 81 Meg kell jegyezni azonban, hogy a Bizottság nem hivatkozott semmilyen szövegre vagy jogszabályra, amely igazolhatná annak korlátozását, hogy egy tagállam nemzeti kiosztási tervének kidolgozása során figyelembe vegye saját nemzeti energiapolitikáját. Ellenkezőleg, az irányelv 9. cikke (1) bekezdésének megfelelően a tagállam feladata, hogy nemzeti kiosztási tervet dolgozzon ki, és így meghatározza, amelyek nemzeti energiapolitikájának azon szempontjai, amelyeket figyelembe kell venni. Az Észt Köztársaság keresetlevélhez csatolt, nemzeti kiosztási tervének 3. pontjából kitűnik, hogy e tagállam hangsúlyozta bitumenes-pala-tartalékainak stratégiai fontosságát, valamint az ellátás biztonságának a természetes gáz használatának jelentős megnövekedéséből eredő nehézségeit, rámutatva különösen arra, hogy gázbehozatala egyetlen exportáló országból, Oroszországból származik.
- 82 A lényegében gazdasági és ökológiai paramétereken alapuló Primes-modell alkalmazásával a Bizottság a jelen ügyben elvonatkoztatott azon geostratégiai megfontolás esetleges relevanciájától, amelyet az Észt Köztársaság viszont kifejezetten belevett nemzeti kiosztási tervébe, így tehát figyelmen kívül hagyta saját ellenőrzési jogkörének határait.
- 83 Mindenesetre, ami elsősorban GDP alakulásának arányát illeti a 2005–2010-es időszak vonatkozásában, az iratokból kitűnik, hogy a GDP növekedésére vonatkozó számadatok, amelyeket a Bizottság a megtámadott határozatban használt az észtországi kibocsátások felső értékének meghatározására a 2008–2012-es időszak tekintetében, nem az elérhető legjobb adatok voltak a megtámadott határozat meghozatalának időpontjában. Az Észt Köztársaság nemzeti kiosztási tervében a 2006-os év vonatkozásában 9,6%-os növekedési előrejelzést használt, amely az észt pénzügyminisztérium rendelkezésére álló legutolsó adatokon alapult. Az Észt Köztársaság a következő négy év mindegyikére kissé alacsonyabb, 7,4–8,4%-os növekedési arányt jósolt.
- 84 A megtámadott határozatban a 24. oldalon található lábjegyzetben a Bizottság kifejti, hogy a 2005-ben, a „European Energy and Transport Trends” című dokumentumban közzétett számadatok szerint Észtország vonatkozásában 2005–2010-re évi 5,1839%-os növekedés volt előirányozva. Az iratokból viszont és pontosabban a keresetlevélhez csatolt, „Primes-táblázat »Észtország«: kevésbé korlátozott CO₂-kibocsátás CET nélkül” című dokumentum és a megtámadott határozat 24. oldalán található lábjegyzet együttes olvasatából az következik, hogy ez az 5,1839%-os arány egyszerű matematikai számításra alapul, amelyet az Észt Köztársaság GDP-jére vonatkozó, a Primes-modellben szintén felhasznált számadatok, azaz 2005-ben 8 milliárd euró, 2010-ben pedig 10,3 milliárd euró, alapján végeztek el. A Bizottság azonban ugyanebben a lábjegyzetben kifejti, hogy a vele közölt legújabb számok figyelembevétele érdekében

úgy döntött, hogy a „European Energy and Transport Trends” című dokumentumban előírányzott GDP növekedés értékét az „Economic Forecasts Autumn 2006” című dokumentumban 2006. novemberében közzétett más gazdasági előrejelzésekkel helyettesíti, de kizárólag azokra az évekre vonatkozóan, amelyek esetében rendelkezésre álltak e legújabb előrejelzések. Így ezeket az utolsó számadatokat használta a 2006–2008-as évekre, a 2009-es és 2010-es évre viszont továbbra is a „European Energy and Transport Trends” című 2005-ös dokumentumban bemutatott számok alapján kiszámított növekedési arányt.

85 Meg kell állapítani, hogy a Bizottság ezáltal nem a rendelkezésre álló legjobb adatokat használta az Észt Köztársaság GDP-növekedési előrejelzésével kapcsolatban a 2009-es és 2010-es évek vonatkozásában, valamint, hogy nem igazolta kellően az Észt Köztársaság által e két év vonatkozásában benyújtott előrejelzések elutasítását. Az Észt Köztársaság által nemzeti kiosztási tervében megfogalmazott előrejelzések ugyanis egyrészt újabb adatokon alapulnak, mint a „European Energy and Transport Trends” című dokumentumban használtak, másrészt pedig közelebbiek az „Economic Forecasts Autumn 2006” című dokumentumban szereplőknél, amelyeket a Bizottság a 2006–2008-as évek vonatkozásában maga is használt azzal az indokkal, hogy azok megbízhatóbbak. Ilyen körülmények között a Bizottság álláspontja, miszerint a rendelkezésre álló legjobb adatokat használta a 2009–2010-es évek vonatkozásában, amikor elutasította az Észt Köztársaság előrejelzéseit, és helyettük a „European Energy and Transport Trends” című dokumentumban szereplőket vette alapul, nem hihető.

86 Másodsorban, a szénkibocsátás intenzitása GDP-egységenkénti javulása arányszámának kiszámítását illetően tény, hogy a Bizottság közvetlenül a Primes-modellből eredő adatokat vette alapul, vagyis 2005-ben 1945,3 tonna CO₂-kibocsátást minden millió euró GDP vonatkozásában, 2010-ben pedig 1346,3 tonna CO₂-kibocsátást minden millió euró GDP vonatkozásában. Amint azonban azt a Bizottság a tárgyaláson elismerte, ha a Primes-modell kidolgozása során figyelembe vett adatok közül egy is hibásnak bizonyul, mint ahogyan az a jelen ügyben történt az Észt Köztársaság GDP növekedési aránya tekintetében (lásd a fenti 84. és 85. pontot), akkor az e modell legutolsó változatában szereplő többi adat szükségképpen helytelen lesz. Ez utóbbiak ugyanis olyan GDP növekedési előrejelzésen alapulnak, amely a modell kidolgozásának időpontjában nem a rendelkezésre álló legjobb volt. Amint azt a Bizottság a tárgyaláson

ugyancsak elismerte, ilyen körülmények között a modellen alapuló valamennyi előrejelzést újra kell számolni a GDP növekedési arányára vonatkozó, naprakésszé tett becslések használatával. Ha a Bizottság ezt nem tette meg, a megtámadott határozatban általa használt adatokat nem lehet a rendelkezésre álló legjobbaknak tekinteni.

– A Bizottság által a nemzeti kiosztási terv elutasításának igazolására hivatkozott egyéb indokokról

⁸⁷ Ezt követően a Bizottság azon érvére kell válaszolni, amely szerint a 2005-ös adatok és a Primes-modell használatát annak szükségszerűsége igazolja, hogy minden nemzeti kiosztási tervet ugyanazon vizsgálati számadatokra és paraméterekre tekintettel kell értékelní az egyenlő bánásmód elve követelményeinek tiszteletben tartása végett.

⁸⁸ Ezen érvnek nem lehet helyt adni. Az említett elvre történő hivatkozás ugyanis nem módosíthatja az irányelv által előírt, a Bizottság és a tagállamok közötti hatáskörmegosztást, amelynek rendelkezései szerint ez utóbbiak hatáskörébe tartozik a nemzeti kiosztási terv kidolgozása és a kiosztandó kibocsátási egységek teljes mennyiségére vonatkozó végleges döntés meghozatala.

⁸⁹ Továbbá, amint arra az Észti Köztársaság jogosan mutat rá, a Bizottság megfelelő módon biztosíthatja a tagállamokkal szembeni egyenlő bánásmód alkalmazását azáltal, hogy az általuk benyújtott terveket ugyanazzal a gondossággal vizsgálja. Tény, hogy a Bizottságnak, amint az Elsőfokú Bíróság a fenti 63. pontban rámutatott, jogában áll saját gazdasági és ökológiai modelljét kidolgozni az általa megválasztott adatok alapján, és azt használni összehasonlítási pontként annak vizsgálatához, hogy a tagállamok nemzeti kiosztási tervei összhangban vannak-e a III. melléklet követelményeivel. Egy ilyen modell kidolgozása céljából, a fenti 55. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlatnak megfelelően, a Bizottság mérlegelési mozgásterrel rendelkezik.

- 90 A Bizottságnak azonban nincs joga a saját modelljének használatából eredő elemzést állítani a tagállam által nemzeti kiosztási tervében elvégzett értékelés helyére, sem pedig a tervet azzal az indokkal elutasítani, hogy ezen értékelés eltért a saját elemzésétől. Ha ugyanis a Bizottság jogosult volna saját elemzésének használatára, értelmetlenné válna az irányelv 9. cikkének (1) bekezdése és 11. cikkének (2) bekezdése, amely hatáskört biztosít a tagállamok számára kibocsátási egységeik nemzeti kiosztási tervének kidolgozására, és ezt követően a kiosztandó kibocsátási egységek teljes mennyiségéről való döntésre.
- 91 Végezetül el kell utasítani a Bizottság azon érvelését, amely szerint megfosztaná hatékony érvényesülésétől az irányelv 9. cikkének (3) bekezdését – amely felhatalmazza a nemzeti kiosztási tervek ellenőrzésére és elutasítására –, ha nem hozhatna a tagállam által kiosztani jogosult kibocsátási egységek teljes mennyiségének határértékét megállapító határozatot.
- 92 A fentiekből és különösen a fenti 62. és 63. pontból az következik ugyanis, hogy a Bizottság megfelelő módon ellenőrizheti, és elutasíthatja a nemzeti kiosztási tervet, anélkül hogy ilyen határértéket kellene megállapítania. Továbbá nem lehet helyt adni annak az érvnek, amely szerint az irányelv rendelkezései pathhelyzetet okozhatnak, ha a Bizottság és a tagállam nem jut megegyezésre a tagállam által benyújtott nemzeti terv későbbi módosításai alapján kiosztandó kibocsátási egységek teljes mennyiségét illetően. Egyrészt az Elsőfokú Bíróságnak nem feladata, hogy a jelen jogvita keretében megoldja ezt az esetleges problémát, ha az fel sem merül. Másrészt, ha a jelenlegi pathhelyzet elkerülése érdekében mégis szükséges lenne e probléma megoldása, az elképzelhetetlen volna a Bizottság álláspontjának a tagállami álláspont elé helyezésével, tekintve hogy, amint az a fenti 54. pontból következik, a Bizottság ellenőrzési és elutasítási jogkörrel rendelkezik, a tagállam viszont a nemzeti terv benyújtására és a kibocsátási egységek kiosztására vonatkozó végleges döntés meghozatalára irányuló hatáskörrel.
- 93 Végezetül a megtámadott határozat 1. cikkének (1) bekezdése azt a megállapítást is tartalmazza, amely szerint egy konkrét létesítmény évi 0,313883 millió tonna CO₂-egyenérték összegű többletkibocsátásának felvétele ugyancsak nem áll összhangban a III. melléklet 1–3. sz. követelményével. A fentebb kifejtett megfontolások alapján a megtámadott határozatot meg kell semmisíteni e megállapítást tartalmazó részében is, mivel a Bizottság nem az ezen összhang hiányának megállapítására vezető indokok kifejtésére szorítkozott, hanem a kérdéses összegnek a kibocsátási egységek teljes

mennyiségéből való kizárását rendelte el, többek között a megtámadott határozat 2. cikkének (1) bekezdésében és 3. cikkének (1) bekezdésében.

- 94 A fent előadottakból következően a megtámadott határozat 1. cikkének (1) bekezdését, 2. cikkének (1) bekezdését és 3. cikkének (1) bekezdését meg kell semmisíteni. Ezért az Észt Köztársaság által hivatkozott második, harmadik és ötödik jogalap vizsgálatára nincs szükség, mivel azok ugyanezen rendelkezések ellen irányulnak.

A gondos ügyintézés elvének megsértésére alapított negyedik jogalapról

A felek érvei

- 95 Az Észt Köztársaság arra hivatkozik, hogy a gondos ügyintézés elve alapján a közösségi intézmények gondosan és részrehajlás nélkül kötelesek feladatkörüket teljesíteni. Véleménye szerint ezt az elvet nemcsak a magánszemélyekkel, hanem a tagállamokkal való kapcsolataik során is alkalmazni kell. A jelen ügyben a Bizottság a megtámadott határozat meghozatalakor nem vette figyelembe a rendelkezésére bocsátott összes ténybeli elemet, tehát nem tanúsított megfelelő gondosságot.

- 96 Konkrétabban, az Észt Köztársaság azt rója fel a Bizottságnak, hogy az a megtámadott határozat 1. cikkének (2) bekezdésében kibocsátási egységeinek nemzeti kiosztási tervét amiatt tekintette a III. melléklet 3. sz. követelményével összhangban nem lévőnek, mert a kiosztandó kibocsátási egységek teljes mennyiségébe nem számította bele az általa az irányelvnek megfelelően a Kiotói Jegyzőkönyvben meghatározott projekttevékenységek esetében a kibocsátási egységek Közösségen belüli kereskedelmi rendszere szerint történő üvegházhatást okozó gázkibocsátás-csökkentések kétszeres elszámolásának elkerüléséről szóló, 2006. november 13-i 2006/780/EK bizottsági határozat (HL L 316., 12. o.) 3. cikkének (1) és (2) bekezdése alapján létrehozott „tartalékok”. Pontatlan a Bizottságnak e megállapítása, mivel a kibocsátási egységek nemzeti

kiosztási terve és különösen annak 1. és 3. melléklete figyelmes vizsgálata alapján kitűnik, hogy az Észk Köztársaság a kibocsátási egységek teljes mennyiségébe ténylegesen beleszámította a 2006/780 határozat 3. cikke (1) bekezdésének megfelelően megállapított kibocsátási egység-tartalékokat.

97 A Bizottság megjegyzi, hogy az Észk Köztársaság által nemzeti kiosztási tervében, különösen annak 1. és 3. mellékletében a „tartaléknak” a kibocsátási egységek teljes mennyiségébe való beszámítását illetően közölt információ nem volt kellően világos, sőt ellentmondást tartalmazott. Továbbá, a Bizottság szolgálatai összeadták a második kereskedelmi időszak tekintetében figyelembe vett, a kibocsátási egységek észk nemzeti kiosztási tervének 1. sz. mellékletében felsorolt létesítmények összes kibocsátási mennyiségét. E számítás alapján nem volt megállapítható, hogy a „tartalékot” figyelembe vették a kibocsátási egységek teljes mennyiségének a 2006/780 határozat alapján történő meghatározásakor.

98 A Bizottság ezt meghaladóan az Észk Köztársaság által felhozott második jogalapra válaszul hivatkozott érveire utal.

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

99 Meg kell jegyezni, hogy a közigazgatási eljárások közösségi jogi garanciái közé tartozik különösen a gondos ügyintézés elve, amelyhez a hatáskörrel rendelkező intézmények azon kötelezettsége kapcsolódik, hogy az adott ügy minden lényeges elemét gondosan és részrehajlás nélkül megvizsgálják (az Elsőfokú Bíróság T-44/90. sz., La Cinq kontra Bizottság ügyben 1992. január 24-én hozott ítéletének [EBHT 1992., II-1. o.] 86. pontja T-7/92. sz., Asia Motor France és társai kontra Bizottság ügyben 1993. június 29-én hozott ítéletének [EBHT 1993., II-669. o.] 34. pontja és T-31/99. sz., ABB Asea Brown Boveri kontra Bizottság ügyben 2002. március 20-án hozott ítéletének [EBHT 2002., II-1881. o.] 99. pontja).

- 100 Ezt követően meg kell állapítani, hogy amennyiben az Észtköztársaság a jelen jogalap keretében lényegében ugyanazokat a hibákat kifogásolja, mint amelyekre második jogalapja keretében hivatkozott, a kiosztandó kibocsátási egységek teljes mennyisége felső értékének a Bizottság által a megtámadott határozat 1. cikkének (1) bekezdésében, 2. cikkének (1) bekezdésében és 3. cikkének (1) bekezdésében történő meghatározását kérdőjelezi meg. Mivel e három rendelkezés az első jogalap alapján már megsemmisítésre került, a jelen jogalap e részéről már nem szükséges határozni.
- 101 Amennyiben viszont az Észtköztársaság azt rója fel a Bizottságnak, hogy az a megtámadott határozat 1. cikkének (2) bekezdésében kibocsátási egységeinek nemzeti kiosztási tervét amiatt tekintette a III. melléklet 3. sz. követelményével összhangban nem lévőknek, mert a kiosztandó kibocsátási egységek teljes mennyiségébe nem számította bele a 2006/780 határozat 3. cikkének (1) és (2) bekezdése alapján létrehozott „tartalékot”, a jogalaphoz ez a része a következő pontokban kerül vizsgálatra. Tekintettel arra, hogy a 2006/780 határozat, 3. cikke (1) és (2) bekezdésének megfelelően, valójában két különböző tartalék létrehozását írja elő, a jelen ítélet a továbbiakban két tartalékként fogja kezelni a tartalék két részét, amelyre a Bizottság a megtámadott határozatban hivatkozik.
- 102 A Bizottság a tárgyalás során árnyalta a jelen jogalap ezen utolsó részével kapcsolatos álláspontját. Írásbeli beadványaiban nemcsak azt állítja, hogy a nemzeti kiosztási terv nem volt egyértelmű a 2006/780 határozat 3. cikkének (1) és (2) bekezdésében előírt tartalékokat illetően, hanem azt is, hogy ugyanezen terv mellékletein alapuló saját számításából az következik, hogy e tartalékokat nem számították bele a kibocsátási egységek említett terv által előírt teljes mennyiségébe. A tárgyaláson azonban úgy pontosított, hogy a megtámadott határozat megfogalmazásának időpontjában az Észtköztársaság nemzeti kiosztási terve és különösen annak mellékletei olvasatakor nem volt egyértelmű, hogy a fent említett tartalékokat figyelembe vették-e a kibocsátási egységek teljes mennyiségének kiszámítása során.
- 103 Meg kell állapítani, hogy – ellentétben a Bizottság állításaival – az Észtköztársaság által nemzeti kiosztási tervének mellékletében feltüntetett számok egységesnek és érthetőnek tűnnek, valamint, hogy a kibocsátási egységek az Észtköztársaság által a 2006/780 határozat 3. cikkének (1) és (2) bekezdése értelmében létrehozott tartalékait beleszámították a kiosztandó kibocsátási egységek nemzeti kiosztási terv által előírt teljes mennyiségébe. Különösen, a nemzeti kiosztási terv 1. melléklete és a 3. mellék-

letének első oldalán található táblázat együttes olvasatából az következik, hogy a 948 531 tonna CO₂-egyenérték az olyan projekttevékenységeket megvalósító létesítményekre vonatkozó tartalékokban szereplő kibocsátási egységek összességét jelenti, amelyek esetében a jóváhagyó levelet már kiadták, a 2006/780 határozat 3. cikke (1) bekezdésének megfelelően. E két mellékletből az is következik, hogy 795 026 tonna CO₂-egyenérték kibocsátási egység-mennyiséget ki kellene egyenlíteni a kibocsátási egységek bizonyos olyan intézményektől való visszavonása által, amelyek kibocsátása a szóban forgó projekteknek köszönhetően közvetlenül csökkent. Az ugyanezen mellékletekben szereplő adatokkal végzett egyszerű számtani műveletből következik, hogy a tartalék egyenlege 153 505 tonna CO₂-egyenérték összegű. E mellékletekből továbbá az is kitűnik, hogy a kibocsátási egységek ezen mennyiségeit konkrét módon, azáltal kellene kiegyenlíteni, hogy kibocsátási egységeket vonnak vissza pontosan még meg nem jelölt, de a hőtermelő ágazatba tartozó olyan létesítményektől, amelyek kibocsátása a szóban forgó projekteknek köszönhetően közvetve csökkent.

104 Ugyanígy, a nemzeti kiosztási terv 1. melléklete és a 3. mellékletének második oldalán található táblázat együttes olvasatából az következik, hogy a 9 194 742 tonna CO₂-egyenérték az olyan projekttevékenységeket megvalósító létesítményekre vonatkozó tartalékokban szereplő kibocsátási egységek összességét jelenti, amelyek esetében a jóváhagyó levelet még nem adták ki, a 2006/780 határozat 3. cikke (2) bekezdésének megfelelően. A nemzeti kiosztási terv 3. mellékletének ugyanezen az oldalán kifejtett magyarázatból következik, hogy a kibocsátási egységek e tartalékban szereplő mennyiségeit szintén ki kellene egyenlíteni bizonyos, pontosan még meg nem jelölt létesítmények kibocsátásának csökkentése által.

105 Ki kell emelni, hogy a kibocsátási egységeknek a két fent említett tartalékba beleszámított mennyisége tehát kiegyenlítésre került bizonyos létesítmények kibocsátásainak csökkentése által, amelyek valós kibocsátása mindazonáltal figyelembevételre került a nemzeti kiosztási terv 1. mellékletében a kibocsátási egységek teljes mennyiségének kiszámítása érdekében. E kibocsátási egységek kiosztásának a tartalékokra gyakorolt hatása tehát a kiosztandó kibocsátási egységek teljes mennyiségét illetően tökéletesen semleges. Ennek alapján, ha a kibocsátási egységek e tartalékokban szereplő mennyiségei nem kerülnek levonásra a kibocsátási egységek összegéből, arra kell következtetni, hogy abba szükségképpen beleszámítanak.

106 E tekintetben a felsorolt létesítmények kibocsátásainak megfelelő, a nemzeti kiosztási terv I. mellékletében megjelölt értékek összege 112 820 158 tonna CO₂-egyenérték. Ez az összmenyiség pontosan megfelel e melléklet utolsó oldalán szereplő végleges számításban használt 112 666 653 tonna CO₂-egyenértéknek, amely a 2008–2012-es időszakban már működő létesítmények számára előírányzott kibocsátási egységek összmenyiségét jelenti, kivéve a kibocsátási egységek abból levont 153 505 tonna CO₂-egyenérték mennyiségét. Ez utóbbi összeg viszont pontosan megfelel a 2006/780 határozat 3. cikke (1) bekezdésének megfelelően létrehozott tartalékrésznek, amelyet közvetett módon kellett kiegyenlíteni pontosan meg nem jelölt létesítményekben.

107 Nem derül ki a nemzeti kiosztási terv mellékleteiből, hogy az Észk Köztársaság milyen okok miatt vélte úgy, hogy ezt az összeget le kell vonni a kibocsátási egységek teljes mennyiségéből. A kérdéses tartalék említett része ennyiben úgy tűnik, nincs beleszámítva a kibocsátási egységek az Észk Köztársaság által számított teljes mennyiségébe. A nemzeti kiosztási terv e tekintetben legalábbis kétértelműnek tűnik.

108 Ellenben, mivel a 2006/780 határozat 3. cikke (1) bekezdésének megfelelően létrehozott tartalék másik része, vagyis a kibocsátási egységek 795 026 tonna CO₂-egyenérték mennyisége, valamint a 2006/780 határozat 3. cikke (2) bekezdésének megfelelően létrehozott tartalék összmenyisége nem került levonásra a kibocsátási egységek teljes mennyiségéből, az iratokból következően ezek a tartalékok jogosan kerültek abba beszámításra.

109 A gondos ügyintézés elvének állítólagos megsértésére alapított jelen jogalap vizsgálatának keretében a közösségi bíróságnak nem feladata annak meghatározása, hogy a kérdéses tartalékok mennyiben kerültek ténylegesen beszámításra a kibocsátási egységek teljes mennyiségébe. Ebben az összefüggésben a közösségi bíróságnak azt kell vizsgálnia, hogy a Bizottság gondosan és részrehajlás nélkül vizsgálta-e meg az adott ügy minden lényeges elemét.

- 110 E tekintetben a fentiekből az következik, hogy az iratok között szereplő dokumentumok nem tűnnek összeegyeztethetőnek a Bizottság által a megtámadott határozatban kimondott végkövetkeztetéssel, amely szerint a kérdéses tartalékokban szereplő kibocsátási egységek nem lettek beleszámítva a kiosztandó kibocsátási egységek teljes mennyiségébe. Továbbá, a Bizottság sem a megtámadott határozatban, sem az Elsőfokú Bíróság előtt nem fejtette ki, milyen alapon jutott erre a következtetésre, hanem írásbeli beadványaiban pusztán annak állítására szorítkozott, miszerint saját számításai azt jelezték, hogy nem ez volt a helyzet, a tárgyaláson pedig, hogy nem derült ki világosan, a kérdéses tartalékokat figyelembe vették-e a kibocsátási egységek teljes mennyiségének kiszámítása során. A tárgyaláson azonban a Bizottság, amely eredetileg engedélyt kért egy, a saját számításait tartalmazó dokumentum benyújtására, visszavonta ezt a kérelmet azzal, hogy ez az információ már nem releváns.
- 111 Az észti nemzeti kiosztási terv hiányosságaira és az Észti Köztársaság által e tervben vétett állítólagos hibákra vonatkozó pontos magyarázatok hiányában a Bizottság nem bizonyította, hogy az észti nemzeti kiosztási terv hibás.
- 112 A kifejtettekre tekintettel az a következtetés vonható le, hogy a Bizottság nem vizsgálta meg megfelelően az Észti Köztársaság által benyújtott nemzeti kiosztási tervet és különösen annak 1. és 3. mellékletét azon kérdés vizsgálata keretében, hogy a 2006/780 határozat 3. cikkének (1) és (2) bekezdésében előírt tartalékokat beleszámították-e a kibocsátási egységek javasolt teljes mennyiségébe. Következésképpen megsértette a gondos ügyintézés elvét, és ennyiben a jelen jogalap megalapozott.
- 113 Meg kell tehát semmisíteni a megtámadott határozat 1. cikkének (2) bekezdését és 2. cikkének (2) bekezdését.

Véggövetkeztetés

- 114 Amint az a fenti 31–34. pontból kitűnik, a megtámadott határozat 1. cikke (1) bekezdésének, 2. cikke (1) bekezdésének és 3. cikke (1) bekezdésének megsemmisítéséből (lásd a fenti 94. pontot), valamint e határozat 1. cikke (2) bekezdésének és 2. cikke (2) bekezdésének megsemmisítéséből (lásd a fenti 113. pontot) az következik, hogy azt teljes egészében meg kell semmisíteni. Ezek a rendelkezések ugyanis nem választhatók külön a megtámadott határozat többi részétől, mivel megsemmisítésük annak lényeges tartalmát módosítja.

A költségekről

- 115 Az eljárási szabályzat 87. cikkének 2. §-a alapján az Elsőfokú Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Mivel a Bizottság pervesztes lett, az Észk Köztársaság kérelmének megfelelően kötelezni kell a költségek viselésére.
- 116 Az eljárási szabályzat 87. cikke 4. §-ának első bekezdése alapján az eljárásba beavatkozó tagállamok maguk viselik saját költségeiket. A Litván Köztársaság, a Szlovák Köztársaság, valamint Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága tehát maga viseli saját költségeit.

A fenti indokok alapján

AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG (hetedik tanács)

a következőképpen határozott:

- 1) Az Elsőfokú Bíróság az üvegházhatást okozó gázok kibocsátási egységei Közösségen belüli kereskedelmi rendszerének létrehozásáról és a 96/61/EK tanácsi irányelv módosításáról szóló, 2003. október 13-i 2003/87/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvnek megfelelően az Észk Köztársaság által közölt, az üvegházhatású gázok kibocsátási egységeinek a 2008–2012-es időszakban történő kiosztására vonatkozó nemzeti tervről szóló 2007. május 4-i bizottsági határozatot megsemmisíti.**
- 2) A Bizottság, saját költségei mellett, viseli az Észk Köztársaság költségeit.**
- 3) A Litván Köztársaság, a Szlovák Köztársaság, valamint Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága maga viseli saját költségeit.**

Forwood

Šváby

Moavero Milanese

Kihirdetve Luxembourgban, a 2009. szeptember 23-i nyilvános ülésen.

Aláírások

Tartalomjegyzék

Jogi háttér	II - 3470
A tényállás és az eljárás.	II - 3474
A felek kérelmei	II - 3480
Az elfogadhatóságról	II - 3482
A felek érvei	II - 3482
Az Elsőfokú Bíróság álláspontja	II - 3483
Az ügy érdeméről.	II - 3485
Az irányelv 9. cikke (1) és (3) bekezdésének, valamint 11. cikke (2) bekezdésének megsértéséből eredő hatáskörtúllépésre alapított első jogalapról.	II - 3486
A felek érvei	II - 3486
Az Elsőfokú Bíróság álláspontja	II - 3490
– A tagállamok és a Bizottság közötti hatáskörmegosztás	II - 3490
– A Bizottság jelen ügyben történő hatáskörgyakorlásáról	II - 3492
– A 2008–2012-es időszakra vonatkozó előrejelzések kiindulási pontjaként alkalmazandó kibocsátási számadatok megválasztásáról	II - 3497
– A referencia-időszak és a 2008–2012-es időszak közötti kibocsátások alakulására vonatkozó előrejelzéshez használt módszerek megválasztásáról	II - 3500
– A Bizottság által a nemzeti kiosztási terv elutasításának igazolására hivatkozott egyéb indokokról	II - 3503
	II - 3513

A gondos ügyintézés elvének megsértésére alapított negyedik jogalapról	II - 3505
A felek érvei	II - 3505
Az Elsőfokú Bíróság álláspontja	II - 3506
Végkövetkeztetés	II - 3511
A költségekről	II - 3511